

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan **zvečer**, izimaj nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovoliijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Po volitvah.

III.

Na Goriškem o izidu volitev ni bilo dvojiti. Goričani pokazali so že tolikrat svojo politično zrelost, da je bil vsakdo preverjen, da jih tudi baš pred volitvami razposlana brošura motila ne bode. Uvideli so takoj, da akoravno je v tej brošuri morda tu in tam kako dobro zrno, pa da vender sedaj ni pravi čas, da bi se o tem razpravljalo, da bi se rušila disciplina in dajal slab vzgled volilcem v mestni skupini in veleposestnikom.

In tako je prišlo, da je vkljub napominanej brošuri bil dr. vitez Tonkli skoro jednoglasno poslanec izbran. Dobil je izmej 255 oddanih glasov 253 in sicer: v Gorici 132, v Tolminu 58, v Sežani 52, v Boleci 11. V Gorici izostali so od volitve 4 volilci, drugod prišli so vsi na volišče in razcepila sta se samo dva glasa, katerih jednega je dobil dr. Gregorčič, drugega pa dr. Abram. — V Gradišči pa je zmagal monsignor Valussi s 70 glasovi proti 35. Kmetске občine pokazale so izvrstno disciplino in društvoma „Slogi“ in „Katoliškemu društvu“ sme se čestitati, da sta njijina kandidata s takim vspehom prodrli.

Vzgleđ kmetiskih občin uplival je kaj ugodno na mestno skupino, v katerej je bil izvoljen Fran grof Coronini, deželni glavar goriški. Trditi se sme kar naravnost da so tudi tega poslanca goriški Slovenci izvolili. Kakor posnamemo „Soči“, dali so mu slovenski trgi 328 glasov. Ajdovščina 23, Bolec 100, Kanal 16, Kobarid 42, Sežana 96, Tolmin 51. Vsi Furlanski trgi z Gradiščem pa le 237 glasov. V mestu Gorici prišlo je volit 309 volilcev, Coronini dobil je 294 glasov, od katerih je tretjina slovenskih, tako da je grof Coronini dobil okolu 428 slovenskih, a ne popolnem 400 italijanskih glasov. Naj bi visokorodni grof to uvaževal, kadar bode govor o naših narodnih težnjah in kadar bi bil morebili zopet govor o nemškem državnem jeziku!

V Istri vršile so se prvotne volitve tako srečno, da smo že opravičeno nado gojili, da dobomo v Istri dva poslanca, da zmagamo, kakor na vzhodnej tako tudi na zahodnej obali. A terorizem in spletke Italijanov in Karnjelov bile so tako silovite, da je bila zmaga nemogoča. Če človek čita poročila o volitvi v Vodnjanu, mislil bi, da se je

vse to godilo pri Botokudih, ne pa pri Italijanih, ki tako radi poudarjajo svojo omikanost.

Tako ima „Naša Sloga“ dopis Vodnjana, kateri ponatisnemo nepremenjen, da vsakdo lahko sam sodi, je li pri takih razmerah zmaga mogoča:

„Predpostavite si našu izbornu komisiju: Sforza komesar a Bocalari factotum pak tek onda možete prosuditi, što se je sve moralo dogoditi. Nam se čini, da naš zakon od 2. aprila 1873 nije baš stvoren za porečku i puljsko gospodu. Nećemo za danas duljiti; opisati ćemo Vam, što se je sbilo u samoj sbornici, gdje se je morao izbor vršiti, kažemo „morao“, jer za nas izbora niti nebijaše. Mi nismo čuli čitati imena iz listine, naša imena nije nitko razumio, a kad bi tkogod slučajno čuo i dao svoju hrvatsku glasovnicu, ta glasovnica nebijaše registrirana, nego jednostavno bačena na stran ili pod stol. Videći tu užasnu nezakonitost, kojoj nije dorasao ni sam sotona, Hrvati se počеше komešati, a vrli rodoljub g. Velikanja, pravi pastir svoga stana, uložio je sav trud, da miri ljudi, da neplanu. Jedino tomu vrlomu otačbeniku mora mnogi Krnjel zahvaliti, da je iznio živu glavu. A što Sforza et consortes? Djavolsku izmislišu varku, da je taj muž, o kojem značaju i mirnoj čudi nitko pošten nedvoji, da je naime rekao svojim ljudom: udri. Dosta je to kleveta, gnjusna infamija, užasna potvora, za koju će netko morati odgovarati.

Usljed te infamnosti bje odveden g. Velikanja pod silu iz sbornice, on je i tada mirio svoje Hrvate riedkom, baš božanskom ustrpljivošću, kao kad je Isukrst na križu molio za svoje neprijatelje.

Možete si pomisliti, da smo morali odustati od daljnje borbe — ta da smo imali još tri put onoliko biračah (nas bijaše na okupu prieko 260) mi nebi ništa bili opravili. Komisija je pravila čudesa: mrtvi iz grobovah uzkrisili i glasovali za talijanske fiducijare. Zadruga neimadjahu jedan glas nego svaki zadrugar imao glas za sebe. Glasovalo je mnogo, koji neimadjahu pravo glasa. Našim ljudem nebijaše slobodan ulaz u sbornicu. Nije bilo od potrebe listinah, ove su se mienjale, izkrivljale, kako se htjelo.

Gospoda komisije radila su kako njim se sviđilo, a to je najkraći put do pobjede.

Nego mislimo, da će se i toj gospodi stati na repinu. Mi ćemo protestirati na temelju onoga za-

kona, koji je posvuda obdržavan i svet — a suditi će se bez gospode iz Pulja i Vodnjana.“

To je popis samo z jednega volišča. Vsakdo si lahko misli, da se je drugod še hujše ali vsaj jednako nezakonito in kruto postopalo, da je le nečuvni terorizem preprečil našo zmago ter odložil jo do prihodnjih volitev. Dr. Dinko Vitezić, novo izvoljeni zastopnik istrskih Slovanov bode gotovo v državnem zboru i te dogodke osvetlil, a zanašati se ne smemo, da bi vlada v tej zadevi kaj odločnega storila, ker nas vsakdanja skušnja uči, da nam v Istri pomaga le lastno delo, lastna moč.

Nasproti prežalostnim razmeram v Istri, razveselila nas je sijajna volitev g. Nabergoja v Trstu. Pri tej volitvi prodrli je avstrijska ideja proti irredentizmu in prav dobro zadel jo je v Trstu izhajajoč list „Il Soldo“, ki je v svoji 51. št. izšel v praznični obliki in proslavljajoč Nabergojevo zmago mej drugimi pravi: „Questa vittoria cittadina segna il fine dell' irredentismo“. Ta volitveni vspeh, pri katerem je zloglasni Mauroner vkljub grozovitej agitaciji in vsej „cikoriji“ dobil jedva tretjino glasov, pretresel je celo stari „Triester Zeitung“ živce, da je s komolcem dregnila v Mauronerja, dočim „Triester Tagblatt“, ki se je pri tej volitvi jako vrolo obnašal, Nabergojevo zmago slavil v prav dobro pisanin ciankin.

Vspeh ima svojo moč. Osrčeval in navduševal bode zmagovalce k daljnemu delovanju vladi sami pa je jasen migljaj, kakšno je javno mnenje, katero treba jemati v pošte. Nesmo tako optimistični, da bi mislili, da je s to volitvijo irredentovski kači že glava strta, a to je gotovo, da je začetek storjen in da so dobili lahoni pri tej priliki udarec, katerega ne bodo tako hitro otresli, in „Concordia“ pela bode sedaj, kakor piše „Il Soldo“ žalostinko „De profundis!“ K temu nemamo dostavljati drugega, nego — amen!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 9. junija.

Jutri volijo za **državni zbor** mesta v Dalmaciji 2, trgovske zbornice v Galiciji 3 in trgovska zbornica v Trstu jednega poslanca. Pri včerajšnji volitvi veleposestnikov na Moravskem so voljeni Josip Aresin Fatton Sigismund grof Berchtold, Adolf grof Dubsky, Guido grof Dubsky, baron Kübeck,

LISTEK.

Viktor Hugo.

Človek, ki ima blago srce, obupuje, da bi kedaj v življenje posijal njegov ideal. Človekoljub želi, da bi kedaj v človeštvu imovina in svoboda bili tako razdeljeni, kakor je razdeljeno delo in trpljenje človeštvo. „Liberté, égalité, fraternité!“ Toda Avgijev hlev se je dal lagje preobraziti v bel grad s sijajnimi saloni, nego-li se da preustvariti državni in socijalni red naše zemlje. Kakšen bi moral biti tisti Herkules, ki bi s korenino poruval vse podegovane grehe in predsodke, iz katerih se košato razrašča sedanje stanje človeške družbe! Zima starih oblik drži človeštvo v okovih in mraz tiranstva pali kljice dobrega preporoda. Da bi kedaj vzišlo solnce, ki bi konec storilo tej zimi in temu mrazu, to se vidi nemogoče. Upaš, da obupaš! — In vender se premika kazalo tudi na uri človeštva. Nam v tolažbo se piše zgodovina, po kateri nam donijo na

naša čula svetovne ure udarci. Zgodovina nam tudi našteva stražarje, ki so v temno noč razklicali uro. Poprej svet ne čuti časovega hodú, kadar pa stražar pove, da je kladivo udarilo, tedaj vemo, da je prišla ura. Tak stražar je kakor solnčen žarek. On prebudi. Vse je pripravljeno, a on vzgane. To so organi dobre usode, večne pravice. Navadno po dolgih presledkih se taki poklicanci prikazujejo v zgodovini človeštva, a da se sploh prikazujejo, ta zavest nas odreševa od pesimizma in fatalizma. „Eppur si muove!“

Tak organ je bil Viktor Hugo, katerega je te dni domovina francoska izročila v Pariškem „panteonu“ vednemu počitku, ker je spolnil svojo nalogo. Njegova smrt 22. dne prošlega meseca je z žalostjo napolnila ves izobraženi svet. Čutimo, da nas je zapustil zastopnik naših najboljših idej, keršen se le komaj vsacih sto let jeden porodi. Viktor Hugo je bil poezija našega stoletja, stoletja, katero se po krivici kara, da je prozajično. Dnevi sedanji imajo mogočen kvas poezije v sebi, samo da se kaže v neskončnih proporcijah, ki jih ne

more obseči oko kratkovidno. Pevci naj dandanes ne hodijo več pod ljubičino okno, če hočejo peti tudi za druge in ne samo zanje. Svet ima v tem veku drugo teženje in le-tó naj povečuje dandanašnja poezija. Velikih pesnikov pesem se ne vzdiguje več kot golobica, nego kot orel v sinje višave, iz katerih doli gleda, koliko trpijo celi stanovi, rodov cele družine. Tak orel se razodeva v nesmrtnih delih Viktor Huga; bistroka, svetovne ideje obsegajoča, večna je njegova poezija. Francoski narod sedaj globoko potrj objokuje izgubo jednega svojih vzveličarjev in odrešenikov, a z njim vred žalujejo tudi drugi narodi, ki so dovolj razviti, da umejo, koliko je za človeštvo vredna prava služba prave poezije.

Tri in osemdeset let je bil Viktor Hugo star. „Ce siècle avait deux ans!“ Ta vek je imel dve leti — tako on sam poje v prelepi pesmi — „ko je bil v Besançonu, v starem španskem mestu, kakor prah po vetru poslan, otrok porojen iz bretonske in lotrinške krvi, brez barve, brez pogleda in brez glasu, kakor senca, tako slaboten da ga je vse

grof Vetter, Zierotin in Ernest Fürstenberg. Voljeni so nemški liberalci, nekateri pa privrženci srednje stranke, ki pa v narodnostnem oziru neso dosti pravičnejši od liberalcev. V Šleziji so voljeni v veleposestvu baron Beess, baron Spens in dr. Hirsch. Na Goriškem je v veleposestvu ožja volitev mej princem Hohenlohe in grofom Attemisom. Iz galitskih mest pa imamo še kaj malo poročil o včerajšnjih volitvah. V Biali je voljen finančni minister dr. Dunajevski. V Rzeszovu volilci neso bili zadovoljni s kandidatom Bartoszevskim, katerega je njim ponu dil centralni odbor in zato neso šli k volitvi. V tem mestu je izmed 708 volilcev volilo samo 6 političnih uradnikov. Verifikacijska debata bode letos jako burna. Liberalci bodo skušali najprej dokazati, da farovži nimajo volilne pravice v veleposestvu. Nadalje bodo pa prišli v razgovor razne nepostavnosti, ki so se letos godile pri volitvah. Ravno tako, kakor pri nas na Dolenjskem, je tudi nek okrajni glavni na Moravskem uvrstil kmetijske volilce mej mestne, ko so že poprej volili v kmetijskih občinah, da je tako vladnemu kandidatu pripomogel do zmage. V Galiciji so se pa vršile take nerednosti pri volitvah, da jih jedva verjeti moremo. Poljaki so se posluževali vseh sredstev, da izrinejo povsod rusinske kandidate. V Brzezany-Podhajcah zmagal je grof Potocki samo z enim glasom. To se je pa doseglo le na ta način, da je volilna komisija zavrgla štirideset glasov, danih rusinskemu kandidatu dr. Savčaku. V Zlocovskem okraju bila je ožja volitev mej Rusinom Rozankovskim, kateri je pri prvi volitvi dobil nadpolovično večino in grofom Stadnickim. Jednake nerednosti poročajo se iz drugih volilnih okrajev v Galiciji. Hudo je pa razdražilo Poljake, da je izvoljen Rusin Kovalski. Iščemo že povoda, da bi to volitev pri verifikaciji zavrgli. Nekaj volilcev zapisalo je na volilne liste Vasilij, drugi pa Basilij Kovalski. Iz tega hočejo sklepati, da sta to bila dva različna kandidata, če tudi je to jedno in isto ime, samo da Vasilij izgovarjajo Rusini, Basilij pa Poljaki.

Ker je **Budejovski** škof grof Schönborn imenovan Praškim nadškofom, je sedaj škofija Budejovska izpraznjena. Za bodočega škofa je metropolitanski kapitel predlagal Višegradskega kanonika dr. Antona Lenza, Starobuncelavskega kanonika Kalaus in ravnatelja škofijskega semenišča v Budejovicah dr. Josipa Hofnana.

Ogerski honvedski minister je že izdelal načrt zakona za narodno opolčenje (črno vojsko), kakor poroča „Nemzet“. Ta načrt se bode v kratkem predložil ministerskemu совету.

Vnanje države.

Italijanske vojake v Massauahu hudo tare vročina, ki vedno narašča. Da bi se po letu umaknili v gozdne gore, ni moči, ker abesinski kralj jim tega ne dovoljuje. Tako bodo pa drug za drugim umirali za mrzlico in družini boleznimi. Tak bode uspeh prenaplajene italijanske ekspedicije.

Ako zmagajo liberalci pri prihodnjih volitvah na **Angleškem**, hočejo skrbeti za daljne reforme notranje uprave. Pred vsem hočejo reformovati mestni zastop v Londonu, ki je sedaj še jako po starih načelih sestavljen, in nikakor ne ugaja zahtevam novejšega časa, nadalje mislijo reformovati zgornjo zbornico, katera je že tudi zastarela, tehniški pouk bodo skušali povzdigniti, zboljšali bodo tudi administracijo. Da pa zboljšajo stanje na Irskem, dali bodo najbrž tej deželi večjo avtonomijo.

Neznaten dogodek, ki se je nedavno pripetil v **Tunisu**, vzbudil je nekoliko razburjenosti v Franciji in Italiji. Ko je nek francoski častnik šel iz gledališča domov, napal ga je Italijan brez vsakega povoda. Napadovalec se je zaradi tega moral zagovarjati pred sodiščem in to ga je obsodilo na jeden teden zapor. Ta kazen se je pa francoskim vojaškim oblastvom zdela premajhna in francoski poveljnik izdal je ukaz, da smejo častniki in vojniki takoj posluževati se orožja, ko bi bili brez povoda napadeni. To povelje je pa vzbudilo nevoljo v Ita-

liji, pa tudi Francozi neso ž njim zadovoljni. „Journal des Debats“ misli, da ne gre uvajati v Tunisu takega svojevoljnega pravosodja. Če sedanja sodišča ne zadostujejo, naj se pa preustroji. Ministerski svet se je že tudi bavil s to stvarjo. Kaj je pa sklenil, je se tajno.

Dopisi.

Iz Mozirja 7. junija. [Izv. dop.] „Savinjski Sokol“ imel je letos 25. maja zabavo s telovadbo, godbo, petjem in kegljanjem, dne 4. t. m. pa je obhajal obletnico blagoslovljenja zastave.

Sv. Rešnjega telesa dan se tu itak vsako leto prav slovesno obhaja, ako pa temu še vreme ugaja. ako ob takej priliki tudi narodno društvo svoj znameniti dan praznuje, je naravno, da narodnjak rad prihibi v društvo, kojemu iz srca želi najboljši uspeh. Kmalu po 8. uri dopoldne so se „Sokoli“ zbrali v Čitalnici, nekaj minut pred 9. uro pa so korakali z zastavo v cerkev, ter se udeležili slovesne božje službe in potem jako veličastne procesije. Lepa vrsta brhkih Sokolov v čednej sokolske opravi in s krasno zastavo, se je kaj lepo podala. To priznavajo tudi neprijatelji društva, domoljubom pa je srce veselo in ponosno igralo, videčim da se „Sokol“ vkljub vsakovrstnemu obrekovanju ne da motiti ali celo streti. Radostno smo opazovali čedne Sokole ne samo pri cerkveni slavnosti ampak tudi pri skupnem obedu in še bolj pa pri javnej telovadbi na novem telovadišči.

Po skupnem obedu je slavnostni govornik znal srca vneti ter je lepo in navduševalno razvijal važno nalogo društva, za katero je društvenike spodbujal k neupogljivi vstrajnosti. Ko nas je spominjal velike sijajne slavnosti blagoslovljenja zastave o Binkošti lanskega leta, kakoršne se poprej niti misliti nismo predznili, ko se je hvaležno spominjal mnogih podpornikov, zlasti društev: Ljubljanskega, Zagrebskega, Tržaškega Sokola, Ljubljanskih pevcev itd. zagnelo je „živio“ iz vseh grl. K temu dojdejo še prisrčni pozdravi od Ljubljanskega Sokola in od mnogih Ljubljanskih rodoljubov po brzoglavu. To je zbranim veselje podvojilo; gromoviti „živio“ in krepko petje je še k pše zadonelo iz navdušenih prs. Se ve, da se je tudi dostojno spominjalo vrle kumice, plemenite gospe Vašičeve, brzoglavno je odzdravila, ter poslala prisrčno „živio“ Sokolu. V takej prijetni zabavi so nam ure prenaplo potekle. Spored je veleval Sokolom na telovadišče.

Tam se je ugod tudi neudom društva dovolil, da se ljudstvo prepriča koristi glede telovadbe in da s časom previdi tudi druge ne manj važne koristi za razvoj mladine, kar se le z vzajemnim delovanjem takega društva doseči more.

Že 25. maja smo se v veliko veselje prepričali, da so Sokoli na raznem telovadnem orodju izvrstno spretnost dosegli. Dne 4. t. m. je sicer manj-kalo nekaj na vrlejših zunanjih Sokolov telovadcev, a kljubu temu je bila telovadba prav zanimiva. Prva hvala gre Sokolom J. L., F. L. in se ve da ravno tako tudi zunanjim. Bog daj, da bi še dolgo in vstrajno tako vro sodelovali in mnogo posnemovalcev vzbudili, vsaj dober izgled že kaže svoj uspeh. Le žal, da se ni že poprej tako ugoden prostor za telovadišče dobil.

Po končani telovadbi šli smo zopet nazaj v Čitalnico, kjer se je zabava s petjem in govori živahno nadaljevala.

Ne morem si kaj, da ne bi omenil, kako je priprost mož poštenjak svoje misli o našem položaju dopisniku razložil: „Tisti, ki vsako narodno društvo in pošteno prizadevanje radi hudo kritikujejo, to je opravljajo, sami pa za napredek narodnosti nič ne store, temveč vsak dan nemškutarijo, se radi narodnim protivnikom klanjajo ter se ž njimi družijo, neso prijatelji slovenskega naroda, akoravno se kot take hlinijo; oni so z drugimi vred zatiralci naši. Poznamo jih in vemo se ravnati.“ Prav je, ako mej prosto ljudstvo taka zavest produra. Kdor se ne veseli čednih, vrlih fantov, ki se vseskozi prav lepo vedejo in nikogar ne žalijo, gotovo ni naš prijatelj in ne prijatelj narodnega napredka.

Iz Tolmina 4. junija. [Izv. dop.] Malokdaj dobite, g. urednik, kako sporočilo iz našega trga. Ni čudo! Saj smo postali v zadnjem času, — menda od pusta sem, — tako mrtvi, kakor da bi spali spanje pravičnega! Konečno vendar dobili ste vabilo v roke, kajti 26. maja priredilo je „rokodelsko bralno društvo“ „slavnostno besedo“ v spomin 25 letnice obstanka narodne himne „Naprej“. Pa dolgo so jo „vkup spravljali“; — veste, tako je bilo, kakor ob hudem vremenu. Počasi se je zbiralo — zopet podrlo, — pa zopet napravilo in slednjič je vendar prišlo, — na vse zadnje pa vse potihnilo! Lepe primere, kaj pravite, gospod urednik, — pa resnične.

Na binkoštni ponedeljek toraj, streljalo se je ves ljubi božji popoldan. Pa ne mislite, g. urednik, da na čast tej slovesnosti, — o ne, ampak slovesno se je tisti dan porodilo dete (ne vém, ali je bilo polno sv. Duha!), ki ga kličejo „Schützenverein“; — zdaj pa že razumete. Toda ne motimo ga! — Ljudstvo zanimalo se je za slavnost, žal da se ni mogla prirediti zaradi neugodnega vremena na prostem! Zvečer bila je g. Devetakova dvorana prepolna domačinov in tudi vrlih naših okoličanov. Še vé, da je bil marsikdo tudi le v duhu navzoč, — no, toraj ni zameriti, če so bili nekateri tam, ki jih ni bilo videti. A pomislite: Naprej! — li ne veste, da to ni za vsak želoдец? — In vendar smo šli tisti dan „Naprej“, — le poslušajte, kako! Bila je za nas narodna slavnost, in pri narodni slavnosti more biti le „narodnjak“. In bili smo vsi! Komur srce ne bije za „zastavo Slave“, — ta je ostal doma. To je tudi jeden korak, — naprej!

Poglejmo, kako se je vršila „beseda“. Godba zaigrala je „Naprej“ — in menda neso še tako navdušeno gromeli glasovi po onej dvorani, ko ta večer! G. govornik nam potem v kratkem razloži pomen in zgodovino „Naprej-a“ ter navdušuje k složnemu delovanju, kar pač tako živo potrebujemo! Na to zaori glas „Naprej“ iz grl našega moškega zbora, — 12 pevcev —; navdušeno je bilo vse, tako da se je začel razlegati glasni „Živi Jenko“ po dvorani. G. urednik, — Vam li ne trepeče srce veselja? Meni, in z mano vsakemu rodoljubu, je že!

„Kam? — pel je samospiev tenorist, gospod Gulin, — jako prijetno, na konci se je oglašil mešan zbor; — vse pa je spremljal naš pevovodja na klavirju. Mešan zbor, — ej, kako to doni! Slavčki so naši pevci, slavilje naše pekinje! Ne pretiravam, ako rečem, da imamo izvrsten moški in mešani zbor; — ponašamo se lahko ž njim; Žal, — da se menda vse zopet podere! — Kedaj bo kaj

prezrlo, samo mati ne. To dete, ki ga je življenje izbrisalo iz svojih bukev in ki je komaj dočakalo drugi dan — to sem jaz“ Iz te slabotne stvarice je res vzrasel velikan; ki je s svojo glavo bil visoko nad svojimi sovrstniki, v najčistejših višavah idej, izrasel je jeden največjih pesnikov vsega časa, ob jednom velik mož, državnik svojega naroda.

Viktor Huga ime se ne bode vedno svetilo samo v slovstveni zgodovini, nego tudi v filozofski in politični zgodovini človeštva. Njegova poezija ne razveseljuje le srca, nego je za um in življenje buditeljica mislij, ona je tudi svoje dni bila program in taktika za socialni ter politični razvoj francoskega naroda. Tu je poezija pokazala svojo elementarno moč.

„Kar rase, šuma ne dela“. To ni veljalo za Viktor Huga. Imejuč petnajst let spisal je pesem, katera le zategadelj ni dobila častne akademske nagrade, ker se je reklo, da tak mladenič kaj tacega zložiti ne more. Dokazal pa je, da je pesem njegovo delo, dobil kmalu na to tri nagrade od akademije Toulonske, bil Karlu X. od Chateaubrianda predstavljen kot „enfant sublime“ ter v dvajsetem

svojem letu je začel prejemati plačo od kralja. In v dobi od svojega dvajsetega do tridesetega leta je Viktor Hugo vsemu francoskemu slovstvu odkazal nova pota! Kakor so se poprej burni boji zvršili proti preperelim političnim naredbam, tako je Hugo boj napovedal starim in trhlenim pravilom klasicizma v književnosti in pod zastavo romantizma je zbral vse mlajše pisatelje. Stari bogovi so morali s svojih prestolov, dolgočasne pravilnosti, v katere se je dosihdob povijala francoska literatura, so se zagnale mej staro šaro in svobodna pot se je utrila živemu geniju, lahkokrilemu subjektivizmu. To pa je Hugo dosegel s svojimi prvenci, s pripoveditjo „Han d'Islande“, z „Odes et Ballades“, zlasti pa z verzi pod naslovom „Orientales“, v katerih se s čudovito, prej neznano besedo opisuje priroda, v katerih odmevajo akordi veselstva in ki v njih veje veličastno jasni duh spinocizma, prvič v francoski poeziji. K tem ustanovitvam se pridružijo „Feuilles d'automne“ (Listi jesenski) in pridobijo s svojim globokom elegičnim srecem tudi tiste, ki so prej Viktor Huga zmatrali le za sijajen slikarski talent, a so mu odrekali prave, globoke poezije. Tako pa ni Hugo kot

zmagoviti vodja francoskih romantikov preustvaril le francoske lirike, nego premagal je blede klasicizem tudi na polji dramatičnem. Poklical je na pomoč Shakespearea in njegovega „Otella“ je postavil na oder, češ, to je prava drama, to je življenje. Toda, ko se je pri tej priliki prvič imenovala Desdemone „ruta“, začeli so po gledališči žvižgati in sikati, slabo upanje za romantike. Hugo ni obupal. Prva njegova velika drama „Cromwelle“ ni bila spisana za oder, ali predgovor k nji je zabučal kot vihar mej dosedanje francoske klasike. Z dramo „Hernani“ pa, ki je 1828. leta v „Comédie française“ uprizorjena prouzročila strašen vrišč, presekal je Hugo stare tradicije in puhla pravila, ki so kakor okovi ležala na dramatični umetelnosti izza Voltairejeve dobe. Baš tako je odrešil 1831. leta z delom „Nôtre Dame de Paris“ francoski roman, da se je potem jel pisati živejši v duhu svobode in subjektivitete. Kakor je že iz tega jasno, se je francoska literatura po Hugu prerodila na vse strani. To pa je bilo le tako mogoče, ker je Viktor Hugo bil splošen, harmoničen talent.

(Konec prih.)

stalnega? — Mešan zbor je pel tudi „Slovo od do-
movine“ — A. Lebanovo, a moški zbor Volaričevo
„Novinci“ in Kocijančičevo „Danes tukaj, jutri tam.“
Petje bilo je precizno, dobro!

Zdaj pa k igri! G. Dominko poslovenil je
„Stari Slovani“ — v 5 dejanjih; če katera igra
dopade, mora ta dopasti. Vršni se v Črni gori. Po-
mislite, gosp. urednik, — Černogorci, Černogorke,
Turki, — a zraven še zamorec in pijanec, — to
se ne vidi vsak dan na deželi! Že same obleke na-
pravile so tak utis na gledalce, da so pogledovali
se čudeč, ali so v Tominu ali v Črni gori! Igra
dasi težka, izpadla je zelo povoljno. Gospica L. Tu-
solinova igrala je Heleno, kakor da bi bila stara
igralka, in vender sta bili z Ano, gospico L. Sko-
čirjevo prvič na odru. Pokazali sta, da nimati le
dobrih grl, ampak tudi talent za igranje! Le tako
naprej! Da ne bom našteval gg. igralcev, rečem le
toliko, da so vsi izvršili častno dane jim uloge!
Jeden bolji od drugega! Zato ni čuda, da se obče
govori, naj bi igro ponovili. Takih iger dajajte nam,
— ljudstvo se gotovo navduši.

Tako smo dokončali spored, — ne, — tudi
plesu ne smem izpustiti! Vrteli smo se do ranega
jutra, — saj smo bili gotovi, da lepše nismo mogli
praznovati 25 letnice „Napreja“! — Drugič še kaj,
— ako Vam drago. — (Drago nam bode. Uredn.)

Domačin.

Z Gorenjskega 7. junija. [Izv. dop.] Ža-
lostne razmere navstale so v teku 8 dnij pri nas.
Menda v srednjem veku ni bila javna varnost v
slabšem stanju, kakor je zdaj v Radovljiskem in
Kranjskem okraju. Od 2. t. m. do danes neso nič
več kakor v 10 (desetih) krajih roparji (tatovi se
ne morejo več imenovati) ulomili. K sreči so je ve-
činom odpodili povsod, in so pri nekaterih le bolj
neznatne reči pobrali. Danes se že čuje, da je ta
jako dobro organizovana četa po govedih in prašičih
segati začela. Preteklo noč so menda v Lescah po-
brali nekaj prašičev, na Posavci skušali so odpeljati
junico. Najdebelejše železne mreže ne drže več te
silne druhal. V Otoku, Lescah, Mošnjah, na Po-
savci, v Mešačih, Kamni gorici so v dveh nočeh
ulomili in povsod v prostore, pri katerih so morali
debele mreže in železa prepiliti in zlomiti. To pa
znajo izvrstno in nobena zapera jih ne ustavi. Ljud-
stvo je preplašeno. Po noči si ne upa nobeden ni-
kamor, ker so vsak boji tem rokovanjem priti v
pest. Vedno so po štirje ali še po več vkup. Žan-
darmerija se trudi in trudi, vse noči je na nogah,
a ne posreči si jej, na sled priti tem lopovom. Kaj
tudi premore 5—6 mož pri takem velikem prostoru.
Skrivališče je polno, gozdi so ravno najbolj gosti in
temni, in tako se skriva ta druhal po jarkih, ska-
loyji in šumah, od koder lahko opazuje, kje jo za-
sledujejo, da potem na drugem kraju še bolj brez
skrbi ropa.

Ako ne pride zdatna pomoč (ker le pomno-
ženje žandarmerije ali pa vojaška pomoč zamore
zaslediti in poloviti tako izvežbane roparje), bali se
bodo tuje obiskat našo dozljaj tako varno in mirno
Gorenjsko. Roparska druhal bode pa tudi bolj in
bolj nesramna postajala in še celo napovedovati za-
čela, kdaj da po plen pride. Bore ljudje, ki so na
samem in nemaje pomoči pri rokah.

Domače stvari.

— („Zmagali katoliški Slovenci, av-
strijski Slovenci! Bog je z nami!) Tako
čitamo v brzojavki iz Črnomlja v nekolekovanem
dnevniku. Torej onih 310 volilcev, ki so za grofa
Margherija glasovali, ne pripada katolikom, ne av-
strijskim Slovencem! V dobi spravljivosti smo zares
že daleč prišli, da se v oficijoznem listu sumniči to-
liko mestnih volilcev, ker so ravnali po centralnega
odbora nasvetu in se neso navduševali za Schwartz-
vega prožnega kandidata. Taki telegrami so sicer
le smešni, a če jih razglasa vladno glasilo, morajo
globoko žaliti drugo polovico volilcev, ki so gotovo
ravno tako zvesti avstrijski državljanji in verni ka-
toliki, kakor nekdo v Črnomlju, čegar slovensko
domoljubje je še prav mlado. Priporočalo bi se
tudi, da bi se bilo brzojavljalo mesto „Bog je z
nami,“ rajši: „Deželna vlada kranjska je z nami.“
To bilo bi vsaj resnici podobno. Tudi bi ne
smeli zabiti petakov in desetakov, ki so se volil-
cem stiskali v roke, niti stotakov, ki so se po pošti
pošiljali v Belo Krajino. No Šukljevi volilci so se
dobro okoristili, kajti kakor je nekdo iz Višnje-
gore včeraj v Ljubljani pravil, plačevalo se je za
jeden glas do 30 goldinarjev. Od kod toliko nov-

cev? Sicer nas pa prav iz srca veseli, da je zma-
gal Šukljejev „katolicizem“, na vse zadnje
še doživimo, da bode mož sodeloval pri „Zgodnji
Danici“, kar bi bilo za njegov dušni blagor lo ko-
ristno.

— (Na Velegrad in v Prago!) To bodi
sedaj gaslo vsacemu slovenskemu rodoljubu, kate-
remu količkaj dopuščajo čas in sredstva. Pokažimo,
da vemo ceniti imenitnost letošnje slovanske tisoč-
letnice. Porabimo priliko, da se s severnimi našimi
brati, katerih politični zavezniki smo bili od za-
četka ustavne dobe in od katerih smo se glede na-
rodnega napredka marsičemu priučili, spoznamo v
krasnej njihovej prvostolnici in tako še bolje utr-
dimo dosedanje bratovsko vez. Oglašajte se torej,
rojaki! za obilno udeležbo, dokler je še čas in si-
cer pri odborovem načelniku g. Ivanu Hribarji
ali pa pri njega namestniku g. cesarskem svetniku
Ivanu Murniku.

— (Premeščenja in imenovanja.) G.
Toma Canjkar pristav na Brdu premeščen je na
lastno prošnjo v Laški trg, znani pristav Karol
Gertscher iz Pliberka v Beljak, g. Jurij Kristof,
pristav v Kozjem pa v Paternjone. Avskultant gos-
pod H. Frankovič imenovan je sodnijskim pri-
stavom v Kostanjevici.

— (Konfiskacija ovržena.) C. kr. de-
želna sodnija v Ljubljani razsodila je, da notica
„Hudodelstvo dvoboja“ v „Slovenca“ 122 šte-
v. ni zagrešila prestopka po §. 300 kaz. zak., da je to-
rej zaplenba ovržena in da se zaplenjeni izvodi
oprosté. To razsodbo pozdravljamo z odkritosrčnim
veseljem.

— (Banka „Slovenija“.) Oziraje se na
sklep občnega zbora prve obč. zavarovalne banke
„Slovenija“ v likvidaciji potrjen dne 23. maja
t. l. od tukajšnje visoke c. kr. deželne sodnije kot
trgovinskega sodišča, pričinja se izplačevanje na
vsako polno uplačanih in pravoveljavnih delnic bivše
banke „Slovenija“ po 7 gld. na vsako delnico, po-
čenši s 16. junijem t. l. — Izplačevanje izvršuje
dr. Karol Ahačič, advokat v Ljubljani v svoji pi-
sarni na Starem trgu št. 13. proti izročitvi izvršne
delnice ter proti kolekovani pobotnici. Ob enem
se slavno občinstvo opozarja, da so le tiste delnice
še pravoveljavne, na katere se je tudi tretje do-
plačilo 24 gld. ali skupaj 164 gld. uplačalo. Dediči
se imajo s sodnijskim izročilnim pismom (Ein-
antwortungsurkunde) izkazati. Za tiste stranke pa,
katere bi se do konca tekočega leta za svoje de-
leže ne oglasile, se bodo deleži sodnijsko depo-
zitali.

— (Poštno povzetje.) Za poštno-uradno
intervencijo pri zmanjševanju ali odpusčenju poštne-
ga povzetja se od 1. dne t. m. počenši plača 10 kr.
pristojbine. Plača jo tisti (odpošiljatelj ali pa adre-
sat), kdor prosi zmanjšanja ali pa odpusčenja. Do-
tično marko je pritisniti na poštno-uradno pismo,
oziroma na teogram, s katerim se prosi. Tako
c. kr. trgovskega ministra ukaz z 21. maja 1885.

— (Matica Hrvatska) začne razpošiljati
in deliti letošnje knjige, katerih je sedem: 1. To-
mić J.: Poviest rimska do careva. Dio prvi. (Svet-
ske poviesti knj. III.) Sa kartom stare Italije. 8-ina.
XXIV. i 376 str. — 2. Kišpatić: Iz bilinskoga
svieta. Knjiga prva. (Poučne knj. IX.) Sa 29 slika
i jednom geografskom kartom. 8-ina. VIII. in 296
str. — 3. Carić: Slike iz pomorskoga života. Knjiga
prva. Sa 12 napose otisnutih slika, slikom broda
sa jedriljem i geografskim kartom sredozemnoga
mora. 8-ina. VIII. i 272 str. — 4. Šenoa: Sabrane
pripoviesti. Svezak treći. 8-ina. 380 str. — 5. Okru-
gić: Šokica. Pučki igrokaz. (Zab. knj. LXXV. do
LXXVI.) 8-ina. 128. str. — 7. Tomić J. E.: Ka-
pitanova kei. Pripoviest. (Zab. knj. LXXX—LXXXII.)
8-ina. 172 str. — počenši od prihodnje sobote dne
13. t. m. morejo Zagrebški udje dobiti njim pripa-
dajoče knjige (in to ustanovniki proti potrdilu, a
letniki proti letnemu plačilnemu listu) v vseučiliškem
poslopiju (I. kat. br. 11) vsak dan od 12—1. ure
ali pa skozi cel dan od društvenega knjigoveza g.
Ivana Schneidera (Duga ulica). Udje Matice se še
vedno nabirajo na gori naštetih knjige in bodo se
vzprejemali, dokler bode dosti letošnjih knjig. V
Zagrebu se vzprejemajo udje razen pri društvenem
tajniku (vseučilišče I. kat. br. 11) tudi v knjigar-
nah: F. Župana (Albrecht in Fiedler), Leopolda
Hartmana (Kugli in Deutsch) in Mučnjak-Senftlebena
in pri društvenem knjigovezu g. Ivanu Schneideru.
Ker se še mnogo članov to leto ni oglasilo in ni
plačalo svoje letnine, prosijo se gg. društveni po-

verjeniki, da, kolikor hitro je mogoče, pobere letnino
svojih članov in, če moč, vso ob jednom dopošljejo,
da se knjige tem preje in vse h kratu odpošljejo.
Matica se je, kolikor je bilo moč, potrudila, da tudi
z letošnjimi knjigami, kar se tiče vsebine, vnanje
oblike in števila knjig, svoje člane popolnem in v
vsakem oziru zadovolji in zato pričakuje, da se jej
ne izneverijo lanski udje, ampak da pristopijo še
novi, da bode Matica mogla pokriti velike troške
za letošnje knjige in dalje korakati krepko podpi-
rana po udih po potu, po katerem je do sedaj ho-
dila in dosegla tako lep uspeh za hrvatsko knjigo.

— (Račja kuga.) Piše se nam iz Škofje-
loke v 8. dan t. m.: Raki, s katerimi je slovela
naša dežela daleč na okolu, bodo izginili. Lansko
leto so poginili v Poljansici, letos je račja kuga že
v Sori. Raki sorški, kateri so sloveli kot „krški
raki“, dobivajo se mrtvi ob obrežji Sore.

— (Na včerajšnji mesečni somenji)
prignalo se je 1059 glav živine, in sicer: 390 konj,
320 volov, 292 krav in 57 telet. Akoravno ni bilo
veliko tujih kupcev, bila je kupčija še precej ži-
vahnava. Goveje živine se je več prodalo v Trst in
na Laško, cena je nekoliko pala.

— (Izpred porotnega sodišča) Pri vče-
rajšnji prvi obravnavi zatožen je bi Jurij Debevec,
doslej pošten kmetski fant iz Laz pri Savi 30 let
star hudodelstva uboja. Malo sta se v hlevi s hlap-
cem Josipom Makovcem skregala, kar zasadi zato-
ženi Makovcu železne gnojne vile od spredaj na čelu
v glavo. Kmalu potem je Makovec umrl. Zatoženec
priznava dejanje ves skesan in bil je obsojen na
tri in pol leta težke ječe, poostrene s postom
vsaki mesec. — Druga obravnava vršila se je zo-
pet zaradi hudodelstva uboja. Zatoženi 50 let stari
kmetski delavec, Fran Suhadolnik, udaril je
kmetskega fanta Andreja Žota z železnimi gnojnimi
vilami od zadaj po glavi. Uzrok bil je ne Bog zna
kaj vreden prepir. Poškodovani Žot, trdne postave,
hodil je še dva dni okolu, ne da bi bil mislil na
smrt. A udarec pretresel mu je možgane in vsled
tega je moral v kratkih dneh umreti. Tudi ta za-
toženec ni tajil in bil je obsojen na štiri leta
teške ječe, poostrene s postom vsaki mesec.

— (V mestnej klavnici) zaklalo se je
meseca maja: 270 goveje živine, 240 prašičev, 794
telet, 225 ovac in 450 kozličev. Od zvunaj je bilo
na ogled upeljanega 234 1/2 kile mesa.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Gorica 8. junija. Volitve veleposestva
udeležilo se je 322 volilcev. Hohenlohe dobil
127 glasov, grof Attems 107, grof Pace 89.
Torej bode ožja volitev.

Gorica 9. junija. Veleposestniki izvolili
Egona Hohenlohe.

Dunaj 9. junija. V koroškem velepo-
sestvu zopet izvoljen Millevoi (član Coronini-
jevega kluba). Kmetske občine v Dalmaciji vo-
lile so kandidate narodne stranke: Klaića, dra.
Masovića, dra. Bulata, M. Pavlinovića, kneza
R. Pučića, V. Kotoru Vojnović.

London 9. junija. Dolenja zbornica za-
vrgla je z 264 proti 252 glasom v drugem
branji zakon o budgetu dohodkov. Vlada, ki
je glede tega glasovanja stavila kabinetsko
vprašanje, poražena. Neizmerno veselje opo-
zicije.

Glavno vesi.

* (Hvaležnost plemenite gospe.) Dlje
časa na očeh bolehaajočej markizi B. v Parizu sve-
tovali so njeni zdravniki s početka letošnje pomladi,
naj si da črno mreno z oči prerezati, ker je že za
operacijo dozorela. Da bi se nekoliko okrepcala za
bolestopolno uro, poda se gospa na daljno potovanje
ter dospe po raznih ovinkih tudi v Meran na Ti-
rolsko. Tukaj po čuje o raznih čudotvornih zdrav-
niških vspehih vojvode Karola Teodorja v Bava-
skeji. Brzo obrne se bolnica do visokega učenjaka
in operacija se popolnem posreči. Se ve da se brani
vojvoda vsprejeti ponujano mu veliko nagrado, a
ker hvaležna markiza le sili s plačilom v zdravnika,
reče ta naposled: „K meni dohaja obilo prav ubo-
gih bolnikov, katere zdravim, usojam se tedaj Vas
prositi, da bi kateremu teh revežev poklonili kak
dar v hvaležen spomin na srečno operacijo.“ Me-
seca maja letošnjega leta ozdravil je vojvoda neko
revno gospo ravno tako boleznijo kot markizo ter jej
velel, naj se pismo in v njegovem imenu obriše s
prošnjo za denarno podporo do markize B. 20. maja
t. l. pisala je ozdravljena bolnica markizi, katera

jej je pred nekoliko dnevi poslala lakoničen odgovor: „Jaz dobro in natančno vem, da ta najboljši zdravnik te stroke zdravi brezplačno, zato je zadostuje, da Vam pošljem le svoje napresrednejše čestitke na srečnem izidu Vaše operacije“. — Hvala ležnost je pa res redka čednost.

Uspešni pokladki. Odprte rane vsake vrste, pri sajenju otekline, ulesa ozdravi naglo Moll-ovo „Franco“ žganje in sol. V steklenicah po 80 kr. Po poštnem povzetju razpošilja vedno A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah in specializiranih prodajalnicah na deželi zahtevaj izrečno Moll-ov izdelek z njegovo varstveno znamko in podpisom. 8 (11—4)

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
8. junija	7. zjutraj	736.68 mm.	15.4° C	sl. vzh.	jas.	
	2. pop.	734.10 mm.	27.1° C	sl. jvz.	jas.	
	9. zvečer	733.12 mm.	19.8° C	brezv.	jas.	0.00 mm.

Srednja temperatura 20.8°, za 2.7° nad normalom.

Dunajska borza

dné 9. junija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	82 gld.	50 kr.
Srebrna renta	83	05
Zlata renta	108	10
5% marcna renta	98	50
Akcije narodne banke	859	—
Kreditne akcije	287	50
London	124	30
Srebro	—	—
Napol.	9	86
C. kr. cekini	5	86
Nemške marke	60	90
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld	126
Državne srečke iz l. 1864	100 gld	168
4% avstr. zlata renta, davka prosta	108	05
Ogrska zlata renta 4%	98	85
5% papirna renta 5%	92	95
5% štajerske zemljišče odvez. oblig.	104	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld	115
Zemlj. ob. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	124	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	113	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	—
Kreditne srečke	100 gld	175
Rudolfove srečke	10	17
Akcije anglo-avstr. banke	120	99
Tramway-društ. velj 170 gld a. v.	212	25

Prežalostnega srea naznanjamo tužno vest, da je Bogu vsemogočnemu dopadlo, iskreno ljubljene, nepozabljivega soproga, oziroma brata, svaka in strijca, gospoda

JOSIP-a REICHMANN-a,

hišnega posestnika in trgovca,

po dolžih in bolestopnih mukah in po sprejetju sv. zakramentov za umirajočega danes 3/4. zjutraj, v 48. letu starosti svoje, poklicati v boljši svet.

Mrtvo truplo dragega ranjcega spremi se v torek 9. t. m. ob 7. uri zvečer iz hiše umrlega, v Trubarjevej ulici št. 1., in se bode v zemljo položilo na pokopališču pri sv. Krištofu.

Sv. maše za dušnice brale se bodo v mestnej farnej cerkvi pri sv. Jakobu.

Ljubljana, dne 8. junija 1885.

Marija Reichmann, roj. Pokorny, soproga.
Henrik Reichmann, brat. Marija Reichmann roj. Cigoj, Ivana Pokorny, svakinja.
Amalijsa, Marija, Josipina in Rajmund Reichmann, unuki. (349)

IVAN LAPAJNE v KRŠKEM

je izdal sledeče

knjige in knjižice

za ljudske šole in učitelje:

- a) Praktično metodiko cena 80 kr.
b) Prvi pouk 60 „
c) Fiziko in kemijo 60 „
d) Prirodopis 56 „
e) Zemljepis 26 „
f) Geometrijo 24 „
g) Malo fiziko 23 „
h) Domovinoslovje 20 „
i) Pripovedi iz zgodovine Štajerske 6 „
j) Opis krškega okrajnega glavarstva 30 „
Zgodovino štajerskih Slovencev cena 1 gld. 20 kr.

Isti pisatelj ima v zalogi tudi razne pisanke in risanke, potem:

- mal. slovenski zemljevid kranjske dežele cena 1 kr.
z deli sosednih kronovin
ter slovensko-nemški zemljevid Avstrijsko-Ogerske 1 „
in zemljevid Krškega okraj. glavarstva 5 „

V „NARODNI TISKARNI“ v LJUBLJANI

je izšel in se dobiva:

Dubrovski.

Povest. Spisal A. S. Puškin, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 122 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Št. 7068.

(345—1)

Razglas.

Vsled razsodila visocega c. kr. deželnega šolskega sveta z dne 14. decembra 1884. leta štev. 2630/D. š. sv. je ljubljanski mestni občini do začetka šolskega leta 1885/86. osnovati **jedno javno deško in jedno javno dekliško ljudsko šolo z nemškim poučnim jezikom.** Zatorej se bode s početkom prihodnjega šolskega leta, če bo treba, otvoril prvi razred teh šol.

Da se zve o pravem času, kaj bo v to svrhu treba preskrbeti glede šolskih prostorov in glede učiteljskega osebja, pozivljajo se vsled naročila visocega c. kr. deželnega šolskega sveta z dne 21. aprila leta 1885 štev. 246/D. š. sv. roditelji in njih namestniki, da do **15. dne junija 1885** otroke, kateri bodo do začetka šolskega leta 1885/86. dospeli v leta šolske dolžnosti, oglašé pri c. kr. mestnem šolskem svetu (v magistratu II. nadstropji) in ob enem izjavijo, ali so za sprejem otrok v ljudsko šolo s slovenskim ali v ono z nemškim poučnim jezikom, pri čemer je roditeljem ali njihovim namestnikom na prosto voljo dano, da svoje otroke, oziroma varovance in varovanke upisati dadó ali v šolo s slovenskim ali v šolo z nemškim poučnim jezikom.

Mestni magistrat v Ljubljani,

v 25. dan maja 1885.

Župana namestnik: Vončina.

za hitro pripravo naravne, okrepejoče kopeli smrekovih igel. Cena steklenici 40 kr., 12 steklenic 4 gld. av. v. pri **Juliji Bittner-ji**, lekarni v **Reichenau-u, Sp.-Avstr.**; zaloga v **Ljubljani** pri **Jul. pl. Trunkoczy-ju** in v mnogih lekarnah cesarstva.

NB. Za veliko banjo zadostuje jedna steklenica, za (143—8) kopalni stol 1/2 steklenice.

Prodajalnica

tik cerkve v **Rečiškem trgu** v gornji savinski dolini se takoj v **najem** odda. Več pové

Janez Smodiš,

(347—1) posestnik v **Rečici**, pošta **Mozirje**.

Piccoli-eva esenca za želodec.

katero pripravlja

G. PICCOLI, lekar v **Ljubljani**.

Dravilja kakor je razvidno iz zahvalnih pisem in zdravniških spričeval bolezni v želodcu in trebuhu, bodenje, krč, želodečno in premenjavno mrzlico, zabasnanje, hemoroidje, zlatenico, migreno itd. in je najboljši pripomoček zoper gliste pri otrocih.

Pošilja izdelovatelj po pošti v škatlicah po 12 steklenic za 1 gld. 36 novc. Pri večem številu dobi se primeren odpust.

(348—1)

Cena steklenici 10 novo.

Razglas kranjske hranilnice.

Podpisano ravnateljstvo naznanja, da bode **kranjska hranilnica** od **1. julija t. l.** začenši, razun nedelj in praznikov,

vsak dan odprta,

(ne samo kakor do sedaj v ponedeljkih, sredah in sobotah), ter bode vplačila sprejemala in izplačevala od 8. do 12. ure dopoldne, kar je veljavno tudi za čas polletnega sklepanja računov (od 1. do 14. januarja in od 1. do 14. julija vsacega leta), ter ostane tudi v tem času urad hranilnice **vsak dan dopoldne odprt.**

Tudi **zastavnica** bo mej sklepanjem računov navadne dni, to je v torek in četrtek, **odprta.**

Ravnateljstvo kranjske hranilnice,

v Ljubljani, dne 6. junija 1885.

(346—1)

Poletno stanovanje

se odda **Podutikom** v nekdanj Pauer-ovej vili, in sicer 3 sobe, kuhinja in klet pod jako ugodnimi pogoji. — Najtanjeje se izve pri **Mariji Vodnik, Podutik** poleg **Ljubljane h. št. 25.** (331—3)

Prodajalnica,

do sedaj dobro obiskovana, v lepem kraju na deželi v Ljubljanskem okraju, daje se o **Sv. Mihaelu** ali pa tudi poprej zaradi rodoljubne premike jako po ceni v **najem**. S prodajalnicjo so združeni prostori za stanovanje, magacin, klet in kuhinja. — Kje? pove upravništvo „Slovenskega Naroda“. (341—2)

Švicarija pod Tivolijem.

Usojam si svojim dosedanjim častitim gostom in sl. občinstvu s tem naznanjati, da počenši od četrta 11. junija se bodo dobivala v gostilnici v **Švicariji** vsak dan

mrzla in gorka jedila.

Kosila za več osob se po naročilu pripravijo ob vsakem času.

Za mnogobrojni obisk se priporoča

s spoštovanjem

IVAN EDER,

gostilničar.

(350—1)

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.